

Subota, 22 Lipanj 2013 16:37

mon. Vlado Košić, biskup sisački

Homilija na misi zadušnici za žrtve Jazovke

Čitanja: Rim 8,31-39 (Red sprov., 181); Iv 11,32-45 (Red, 217)

Fotogalerija

http://www.biskupija-sisak.hr/index.php?view=category&catid=106&option=com_joomgallery&Itemid=64

Draga braćo i sestre, dragi poštovatelji istine i žrtava ubijenih na ovom mjestu!

Mi smo se danas nadvili nad beskrajnu patnju i stradanje hrvatskih vojnika i civila – koji su ovdje pogubljeni bez ikakvog suda i po diktatu jedne revolucije – te ovdje leže njihove kosti koje najbolje svjedoče kakvo je to bilo zlo, taj komunizam koji je u našu Domovinu došao na krilima Drugoga svjetskog rata i ustoličio se nasiljem u njemu i poslije njega.

Zato smo Bogu zahvalni što je to zlo propalo, što je komunizam nestao. Ali po svuda vidimo i znamo, nisu nestali njegovi tvorci i nositelji, nisu se promijenili oni koji su ubijali, koji su sijali strah i zatirali u ime svoje ideologije sve hrvatsko, katoličko i domoljubno.

Na žalost oni ne žive samo nekim skrovitim životom u Hrvatskoj, daleko od javnosti, okajavajući svoje grijeha i zločine, nego oni su upravo u današnjoj Hrvatskoj na prvim mjestima, oni vode našu zemlju, oni su gospodari medija – a to znači: oni kroje istinu, oni zavode naš jadni narod i danas, kao što su ga vodili u propast tolikih prošlih desetljeća.

Lašci i zavodnici. Ali naš skup danas ne treba nikoga prozivati, oni koji su na strani zločina sami sebe razotkrivaju. Mi smo ovdje kao oni koji se mole Bogu. Naše je uputiti danas molitvu za sve koji su stradali od mržnje, kako u Drugom svjetskom ratu i poraću, tako i u Domovinskom ratu. Dapače, uputimo Bogu molitvu i za sve koji stradavaju i danas, jer su trovani lažima i mržnjom. I ne samo za žrtve, mi molimo danas i za ubojice, molimo Boga da i nasilnicima otvori srce, da i njih obrati i daruje im svoje svjetlo i svoju milost. Mi ne znamo kako je to moguće, ali vjerujemo da je Bogu sve moguće.

Mi vjerujemo da i naša Domovina Hrvatska može biti slobodna, ne samo od uza tamnica i samica, ne samo od logora i zatvora, nego i od laži, od zavodenja nevinih, od promidžbe i zagovaranja zločina.

Tko smije štititi zločine i zločince – i to još i posljednji tjedan pred ulaskom Hrvatske u Europsku uniju? Nije li to i ovaj pokušaj da se odbace uhidbeni nalozi za počinitelje ubojstava nad Hrvatima u Njemačkoj u doba komunizma, izvršena nad nevinim ljudima samo zato što su voljeli svoju domovinu i željeli joj slobodu? Ali na žalost to se danas nama događa: štite se zločinci, dapače oni se čak i veličaju, pa štoviše od sviju se traži da im se poklone.

Pogledajte, nije li to jasno iz sljedećih činjenica:

Hrvatski sabor ukinuo je pokroviteljstvo nad komemoracijom najveće tragedije nad našim narodom u Bleiburgu, pokoljem koji su počinili komunisti-partizani; Hrvatska vlada ukinula je Ured za istraživanje i obilježavanje grobova žrtava komunističkih zločina; najviši predstavnici RH otvoreno slave komunizam i vole „lijepu kapu partizansku“, dive se crvenoj zvijezdi petokraki; obnavljaju spomenike četniku – kasnijem partizanu u Banskem Grabovcu, u mojoj Biskupiji; obnavljaju spomenik četničkog pokolja nad Hrvatima u Srbu i Borićevcu. U Hrvatskome saboru rade oni koji su abolirani za zločine nad Hrvatima; u mojoj pak županiji dožupan je upravo postao čovjek koji je od 1991. do 1995. na okupiranom području poticao na rat protiv Hrvatske.

Na 6. Hrvatskom žrtvoslovnom kongresu održanom prošle subote u Sisku gosp. Mario Filipi, stopostotni invalid Domovinskog rata, rekao je – citiram: „*Nitko ne zna koliko ima samoubojstava branitelja. Do kraja 2006. g. bilo je 1.751... Da je negdje uginulo 2.000 medvjeda, jelena ili divljih svinja, odmah bi se cijela država digla na noge. A za sudbinu stvaratelja države nikoga nije briga.*“ Dodao bih tome samo ovo: naši branitelji su zavrijedili najveće poštovanje, a ne ovakav prijezir. Očito oni koji bi trebali biti najodgovorniji u našoj zemlji ne dijele ono što je sveto onima koji su živote dali i koji i danas pate radi svoje Domovine.

U jamu Jazovke, kako svjedoči Mijo Samac - jedan od rijetkih koji je preživio ubojstvo premda je stajao u redu, gledao kako ubijaju zarobljenike prije njega i čeka, ali hvala Bogu nije dočekao da i njega ubiju - partizani zadojeni komunističkom ideologijom početkom siječnja 1943., bacali uokolo jame zaklane i ubijene ratne stradalnike, uglavnom zarobljene domobrane koje su partizani zarobili poslije pada Krašića u partizanske ruke. To su bile, dakle, žrtve ubijene od strane partizana koje su u tu jamu bačene tijekom Drugog svjetskog rata. Njima su pridružene i druge žrtve. Nakon završetka rata stradali su ovdje i bili bačeni u ovu jamu uglavnom ranjenici, medicinsko osoblje i časne sestre koje su komunistički zločinci prisilno odvozili iz bolnica krajem svibnja 1945. godine. Povjesničar Josip Jurčević iznio je podatak da je do danas tu pronađeno 476 kostura.

Na medunarodnoj mrežnoj strnici Youtube

(www.youtube.com/watch?v=QRUTVZxkt5M) svatko može pogledati svjedočanstvo bivšeg partizana Branka Mulića, koji je 25. ožujka 2007. ispričao u kameru svoje svjedočanstvo, kako je po naredbi komunista vozio autobus u drugoj polovici svibnja 1945. iz Zagreba do Sošica /Jazovke – a u taj su autobus, kao i u kamione, prema njegovu kazivanju, i to danima, ukrcavali bolesnike i ranjenike iz bolnice Sveti Duh u Zagrebu, te ih dovozili na Jazovku i tu ih bez suda ubijali i bacali u tu jamu. On to nakon nekoliko vožnji više nije mogao, pa je tražio zamjenu. Ali nastavili su drugi.

Kad sada slušamo to svjedočanstvo, ne možemo ne uvidjeti jasnu sličnost između ovog izvlačenja ranjenika iz bolnice Sveti Duh u Zagrebu s izvlačenjem ranjenika iz bolnice u Vukovaru u studenome 1991. I kad slušam što ovaj svjedok govori o partizanskim oficirima, kao da vidim one srpske oficire koji se svađaju s predstavnicima Međunarodnog crvenoga križa, te odvode kriomice zarobljene i ranjene, da ih potom pogube i bace u jamu Ovčaru. Samo tada nije bilo toliko svjedoka, ali isti je to scenarij, ista zločinačka ruka. Nema razlike .

Tim tužnije je što se danas u Brezovici kod moga Siska slavi ove ubojice kao neke velike antifašiste, donositelje napretka i bolje budućnosti. Kako je samo bilo znakovito i žalosno gledati našeg predsjednika koji je prije par godina doveo svoga bivšeg kolegu iz susjedne države na Ovčaru, a kad su došli na stratište, majke poginulih čiji ostaci leže u tom grobištu okrenule su im leđa. Ima li jače simbolike od ove? A zašto na ovo stratište nitko od naših vlasti još nije došao? Odgovor je više negoli jasan.

Meni se čini da je naša aktualna vlast posve odnarođena, protiv svoga vlastitoga naroda. Ali nisu to samo pojedinci. Stvorila se, putem najutjecajnijih a izopačenih medija u RH, slika kako tako svi misle i kako se svi tako trebaju ponašati: odvratiti pogled, zatisnuti uši da se ne čuju vapaji, ne vide suze, ne dijele stvarne muke ni patnje naših ljudi. U čije ime danas govore oni koji se ne mogu sagnuti nad ovom jamom i čuti smrtne krike nevinih ljudi koji su ovdje skončali – pobijeni kao životinje, što bi Mato Marčinko rekao „kao psi“- i to, kako oni kažu, od „najvećih boraca za slobodu Hrvatske“? Koji paradoks: reći da su „upravo partizani u Drugom svjetskom ratu započeli ono što su kasnije branitelji u Domovinskom ratu

nastavili“ – stvarajući državu Hrvatsku?! To može reći samo onaj koji ne zna ili ne želi znati istinu. A upravo ovdje treba saznati tu istinu, ovdje, na Jazovki.

Gospodin nam jasno govori danas u pročitanoj Riječi Božjoj da je On veći od svakoga zla: „*Ako je Bog za nas, tko će protiv nas?*“ (Rim 8,31) Pomišljam kako su se ti ljudi koje su ovamo dovodili „kao janjad na klanje“ (Ps 42,22), koje su bez sudenja ubijali, molili Bogu. U prvoj fazi ubijanja i bacanja u ovu jamu – pred dakle 70 godina, u siječnju 1943. Mijo Samac, jedan je od rijetkih partizanskih zarobljenika koji se živ vratio s Jazovke, svjedoči o tome kako se molio i uzdisao Bogu da mu se smiluje. Vjerojatno si je postavljao ovo pitanje, koje je sv. Pavao napisao, ali s dodatkom: *Je li to istina, je li istina da si Ti, Bože, za nas, kad su ovi ubojice protiv nas? Možeš li nas Ti izbaviti iz njihove ruke?*

Teško mu je bilo to vjerovati, ali Bog je htio da on ostane, da on o tome svjedoči. No, kad čitamo ovaj svetopisamski tekst, vidimo da je i sveti Pavao mora uvjeravati Rimljane kojima piše, a koji očito to nisu razumjeli, kao što to u taj čas nisu mogli razumjeti ni oni koji su padali u jamu na Jazovki. Padali su kao što pada klas koji se u otkosu žanje. Padali su i – pitamo se: gdje je njihov plod, je li njihova žrtva urodila nekim dobrom? Jesu li te smrti imale smisla?

Sva nam ta pitanja, s pravom dolaze na um i u našim srcima bude bol i ostavile bi nas u nedoumici, kada ne bismo imali vjere. Sveti Pavao sugestivno pita: „*Tko će nas rastaviti od ljubavi Kristove?*“ (Rim 8,35) I nabraja zamke, moguće prepreke koje bi nas željele odvesti od Krista: nevolja, tjeskoba, progonstvo, glad, golotinja, pogibao, mač. Ali njegov je odgovor jasan: „*U svemu tome nadmoćno pobjeđujemo po onome koji nas uzljubi.*“ (ib., 37) S koliko optimizma on to govori i nastavlja: „*Uvjeren sam doista: ni smrt, ni život, ni anđeli ni vlasti, ni sadašnjost ni budućnost, ni sile, ni dubina ni visina, ni ikoji drugi stvor neće nas moći rastaviti od ljubavi Božje u Kristu Isusu, Gospodinu našemu.*“ (ib., 38-39)

Mi bismo danas mogli nastaviti ovo nabranje pa dodati: ni komunizam, ni neokomunizam, ni liberalizam, ni tzv. antifašizam, ni zaštita zločina, ni lašci ni provokatori, ni ikoji drugi stvor ne može nas odvojiti od ljubavi Božje u Kristu Isusu. Nitko! Jer mi – koji smo Kristovi – nadmoćno pobjeđujemo. Ali pobjeda Božja nije pobjeda ljudska. Kraljevstvo nebesko silu trpi. Ne može se reći: ovdje je ili ondje je. Gospodin ne daje da se stvari događaju kako bismo mi htjeli. On je strpljiv i želi da i mi budemo strpljivi. I kad nas kuša, s nama je. I kad moramo trpjeti, mi se nadamo, mi vjerujemo u pobjedu – i kad smo poraženi. Jer upravo s Kristom možemo pobijediti, i to upravo onda – kad svi kažu da smo poraženi. Da, tada će on preokrenuti tijek zbivanja, jer tada, *kad sam slab, onda sam jak*. Jer „*onaj koji vjeruje, i kad umre, živjet će*“ (Iv 11,25). To je Kristova poruka. Mi njemu vjerujemo. I to je naša snaga, niti oružje, niti novac, niti mediji, niti govor mržnje niti šutnja o istini. Naša je snaga u Bogu. Samo u Bogu, draga braćo.

A On uvijek pobjeđuje. Vjerujmo to.

I mi bismo mogli samo plakati na ovom mjestu smrti i zločinačkoga zatora. Poput Marije i Marte koje su plakale na grobu svoga brata Lazara. A Isus? Što on čini? I on plače. Time je pokazao „*koliko ga je ljubio*“ (Iv 11,36), naime svoga prijatelja

Lazara. Krist plače i nad pobijenima u ovoj jami na Jazovki. No, odmah se ljudi pitaju: „Zar on nije mogao učiniti da ovaj, da ovi ne umru, da ne budu ubijeni?“ (usp. ib., 37) Međutim, Isus želi dati pouku Marti i Mariji, i svima nama. On dopušta smrt, da bi pokazao veličinu svoje ljubavi i snage da i mrtvi mogu oživjeti: „Oče, hvala Ti što si me uslišao. Ja sam znao da me svagda uslišavaš; no rekoh to zbog nazočnog mnoštva: da vjeruju da si me ti poslao.“ (ib., 42)

Sve je radi naše vjere. I smrt, i nasilje, i nepravde, ali – sve to ne može pobijediti Kristovu ljubav prema nama, niti našu ljubav prema Kristu. I zato znamo: s njime nadmoćno pobjeđujemo!

To neka bude i poruka za naš današnji susret. Bog je s nama, on nije ostavio ni ovu našu pobijenu braću i sestre koji su ovdje završili svoj život od zločinačke ruke. Bog je kadar i nas podići iz naših klonulosti, on može i našu Domovinu ponovno uskrisiti.

Ali treba našu vjeru. Vjerujemo li mi njemu? Vjerujemo li mi u pobjedu istine i pravde? Jesmo li mi na njegovoj strani do kraja, želeći da nas njegova ljubav preobrazi da nas ništa i nitko od njega ne može rastaviti?

To nam upravo poručuju mrtvi, oni koji su ovdje nasilno ubijeni, ali koji žive u Bogu. Oni žele da se mi ne umorimo u životu vjere, da nas vjera nadahnjuje da i mi prihvaćamo trpljenje i križeve života, da nas vjera jača da svoje križeve nosimo strpljivo i s nadom, da će doći pobjeda Božja, da nitko i ništa ne može njega zaustaviti.

Molimo Te, Gospodine, podari svoj mir i blaženstvo našim poginulima, i u Drugom svjetskom ratu, u Jazovki i u tolikim jamama i skrivenim grobištima diljem Lijepe naše! Podari svoj mir i svima poginulima u Domovinskom ratu! Pomozi i nama da vjerujemo da s Tobom i mi pobjeđujemo, da se obrate zločinci, da se uspostavi pravednost i učvrsti mir! Molimo Te, neka nas sve ispunи Tvoja sveta milost hrabre i jake vjere, da naše zalaganje bude za budućnost i za vječnost naše Domovine i našega naroda! Amen.